

אליו כעבור חודשיים. הוא הופתע לראות אותי. הסברתי שאני מפחדת נורא. הוא היה מבין די הצורך כדי שלא להגיד לי שלא לגרנד, וערך בדיקה חוזרת. הפעם הלחץ התוך עיני שלי עמד על 10-10. הלוואי עלי עיניים כאלה," אמר הרופא. "תשכחי מה בעייה, אין לך שום בעייה," חזרה האמירה. הפעם לא יכול היה הרופא להתאפק. שאל אותי אצל מי הייתי, מה שם הרופא שנתן לי את האבחנה על הסיכוי לגלאוקומה. עניתי: "הר"ר ברכה." הוא הינהו בראשו ואמר: "גו, יש לי הרבה פצינטים שמגיעים אלי בפאניקה אחרי שהיו אצל הר"ר ברכה. ואני אומר שהם מגיעים אלי בלי שום סיבה לפאניקה. ברוב

עדיין העיניים כסדר. הר"ר ברכה קבעה שכרגע עדיין הכל בסדר, אבל עלי לשוב בעוד שלושה חודשים, לבדיקה נוספת. הפעם זכיתי להנחה, שילמתי רק 210 שקלים. המתח המצטבר והגטל הכספי גרמו לי להחליט להיבדק אצל רופא קופת-החולים שלי. אמרתי לעצמי שאני הרי משלמת באופן קבוע דמי-חבר, אז מדוע שלא אנצל את הזכות שלי. ידעתי גם שאין באפשרותי לעמוד בהוצאות גבוהות כאלה מדי שלושה חודשים. חייתי כפחד מתמיד. ידעתי שאל רופא קופת-החולים אני יכולה לבוא בכל פעם שארצה.

בסדר גמור. אבל, היא בישרה לי שממחקרים שהיא ערכה על מיכנה העיניים, יש לי סרי כויים גבוהים ביותר לחלות בגלאוקומה. היא הסבירה לי שגלאוקומה זה לחץ של נוזלים בתוך העין, היכול לגרום להחלשה בראייה, עד כדי עיוורון. נתקפתי פחד נוראי. שאלתי אותה איך ארע מתי זה מתחיל. היא ענתה: "לא יהיה לך שום ספק כשזה קורה, תרגישי כאבים כאלה שזה ישר בית-חולים. בינתיים את צריכה לבוא בכל שלושה חודשים לביקורת." היא הוסיפה: "את לא צריכה לבוא אליי." רעדתי מפחד. הספקתי לשמוע שהביקור עולה לי 230 שקלים. שילמתי ויצאתי לרחוב

כתבה זו נכתבת כתוצאה משיחה ש" היתה לי עם חברתי, יעל. לפני כמה חוד- שים היא נפצעה קלות בעיניה, בתאונת עבר. היא טופלה בחדר-המיון בכית-החולים, וכעבור זמן חזרה לביקורת. נאמרו לה שהעין נראתה כלייל, שהכל בסדר. יעל, ראגנית מטיבעה, חשבה שהעיניים שלה רי חשוכות לה כדי לבדוק אותן אצל רופא-מומחה. היא שאלה וחקרה, ולבסוף החי ליטה לגשת אל הר"ר ריבקה ברכה, רופאת עיניים מתל-אביב, העוברת באחד מבתי החולים הגדולים בגוש-ירן. הרבה מאוד המי לצות שמעה על הר"ר. הגדירו אותה כאחת מהמומחיות הגדולות בארץ. היא "קבעה

מיקרה עיני

ניקוי עין

המיקרים אין להם בעייה שמצריכה ביקורים חוזרים ונישנים." הרופא סיפר לי על אשה אחת שהגיעה אליו בייאוש מוחלט. היא סיפרה לו שהת- בקשה עליידי הר"ר ברכה לבוא לביקורת מדי שלושה ימים. היא לא ידעה איך תוכל לעמוד בגטל הכספי, אז היא הגיעה אלי, סיפר הרופא, "ותאמני לי שהיא לא היתה צריכה לחזור לביקורת ככזו תדירות." הרופא אמר לי: "בין רופא-העיניים היא ידועה כא- חת הנהגת להזמין את הפצינטים לביקורים חוזרים. אנהנו יודעים על עוד רופא שנוהג כך. מה אנחנו יכולים לעשות? זה מוציא שם רע לכל רופא-העיניים. כולם יודעים..."

כתבת "העולם הזה" שמעה על דאגתה של הר"ר ברכה לחוליה. הם חוזרים אליה שוב ושוב ושוב. זה מסתכם בסכומים עצומים. שמה של הדוקטור הולך לפנייה גם אצל הקולגות שלה

שרית רום

עוד באן סיפוריה של יעל. עברו מאז כמה חודשים. יעל רגועה עכשיו. "אבל לא אסלח לה על הפחד שהיא גרמה לי," אמרה, "אני כבר עובתי אותה, אני רק חושבת על כל אלה שממשיכים לבוא אליה." החלטתי לקבוע תור לבדיקת עיניים. אני רואה מצויין. אין לי בעיות-עיניים. טילפנתי לר"ר ברכה. השאלה הראשונה היתה עליידי מי נשלחתי אליה. נתתי שם כלשהו. נקבע לי תור למחרת היום, באותו חדר-המתנה צפוף שכנכנסתי לחדרה ונשלחתי מה הבעייה,

הגעתי לרופא. סיפרתי לו את כל הסיפור. בכוונה לא ציינתי את שם הרופאה. הוא ערך לי בדיקה יסודית, ובסופה הסביר לי שאין לי נטייה לגלאוקומה. הוא הראה לי תרשים של עיניים, והסביר לי שמבנה-העיניים שלי הוא כזה שיש סכירות נמוכה ביותר ללקות כי מחלה. הוא הוסיף שלחץ-העיניים שלי הוא נמוך, משהו כמו 14-16. "תשכחי מהבעייה," הוא אמר שוב ושוב, "אין לך שום בעייה." לא נרגעתי, חשבתי שמכיוון שהוא רופא של קופת-חולים, הוא פחות מתייחס. חזרתי

בנאדם אחר. בכל רגע חיכיתי להתקף. עם כל כאבי ראש קטן ביותר חיכיתי שיקרה משהו נורא. בקושי יכולתי להתאפק עד לביקור הבא. הגעתי שוב אחרי פחות משלושה חודשים. עכשיו כבר הייתי מהוותיקים. הווי שלם נוצר בחדרה של הר"ר ברכה. בין הוותיקים מתר- חשת ממש דינמיקה קבוצתית. שוב עברתי את תהליך ההמתנה, הטיפות, ההמתנה הי חוזרת וכו'. קיבלתי הכל בהכנה וסלחנות. חיכיתי רק לשמוע אם החמיר מצבי, או ש-

תור", והגיעה לחדר-ההמתנה של הר"ר ברכה. וזה סיפורה: בחדר קטן חיכו לר"ר כ-20 איש. משיחות שניהלו החולים בינם לבין עצמם התברר שכמעט כולם באים אל הר"ר באופן קבוע. כשנשאלתי אם זו הפעם הראשונה שלי, ועניתי בחיוב, מישהי אמרה לי: טוב, אבל זו לא הפעם האחרונה! החולים ריכרו בשינחה. הם קיבלו זאת כמובן מאליו שעליהם לחזור שוב ושוב. אחרי שעה של המתנה, הוכנסתי לחדרה של הרופאה. היא שאלה אותי מה הבעייה. תיארת את הפציעה בעין, הרגשתי שנאמר לי שהשריטה התאחתה לחלוטין וכי העין בסדר גמור. לפני שבדקה אותי היא הוסיפה לעיני טיפות-עיניים מרחיבות-אישונים. התבקשתי לעבור לחדר אחר ולהמתין. נכנסתי לחדר, חשכו עיני, כל אותם האנשים, שהמתינו אתי בתור הקודם, חיכו בחדר הזה עד שיגדלו אישניהם, כך שהרופאה תוכל לבדוק אותם. עוד שעה וחצי של המתנה. כשהגיע תורי, ערכה לי הר"ר ברכה בדיקה מקיפה. בסופה היא אמרה לי שהשריטה אכן